

FEDERATIE FRANDO

SINT-FRANCISCUS | SINT-ANTONIUS | DON BOSCO

Een Hemelse Vrouw

Een impressie op het einde van de kaarsjesprocessie

De duisternis valt. Hoog boven op de toren van de Rozenkransbasiliek in Lourdes wordt de klassieke beeltenis van Maria in de grot geprojecteerd. Zo laat ze zich hier zien als een Hemelse Vrouw. Ze verschijnt als het ware alle dagen na de kaarsjesprocessie aan mensen om haar gelovige boodschap en oproep aan hen te brengen. Ook vandaag dus. Het lijkt mij een rechtstreekse intro voor een artikel naar aanleiding van de hoogdag van Maria-Tenhemelopneming. Ik had de redactie een verslagje beloofd over mijn bedevaart naar Lourdes met het bisdom Antwerpen. Ja, ik ging vreemd. Hadden ze mij als Leuvenaars in het hotel 'Stella' laten verblijven om zeker te zijn dat ik mij zou thuis voelen in deze compagnie?

Deze bedevaart naar Lourdes zou mijn 'eerste keer' worden. Ik had Lourdes nog nooit bezocht. Ik neem jullie mee en wil het niet alleen bij mijn indrukken laten. Op een zwoele zomeravond ontspint zich op een terrasje, niet ver van het heiligdom, een gesprek met Nathalie, Myriam en haar echtgenoot Peter. Ik ken ze al langer. Zij hadden mij over de streep getrokken om mee te gaan.

Mickey Mouse

"De eerste keer dat ik in Lourdes kwam waande ik mij in Euro Disney met de toren van de basiliek die wel op de toren van het Disneykasteel leek, met een fort dat boven het domein torent, met winkeltjes die allerlei souvenirs verkopen, met parades... Ik verwachtte

dat Mickey Mouse zo om de hoek zou verschijnen. Het was een opdracht om hier dwars doorheen te kijken." Zo ging Nathalie van start. En ik moet eerlijk zijn. Ik stond er ook van te kijken. Ik stoor mij niet aan de winkeltjes zoals mensen vaak beweren. Op plaatsen waar veel mensen komen, proberen handelaars steeds een graantje mee te pikken. Vraag het maar op dit moment in Parijs waar heel de wereld samenkomt. Er zullen veel Eiffeltorens verkocht worden. Ik had een gelijkaardig gevoel als Nathalie in het heiligdom. Vanwaar komen die mensen allemaal? Wat doen die mensen hier? Veel volk was er alvast. Ik hoorde een jongere aan de ingang van het heiligdom zeggen: "Amai, hier is nog meer volk dan bij de ingang van Werchter." Wij waren er die week alvast met 2500 Vlamingen: bedevaarten van de bisdommen Antwerpen, Gent, Hasselt, Brugge, groepen van Intersoc en Samana die op eigen houtje waren gekomen. Geen aartsbisdom?! Verder was heel de wereld vertegenwoordigd. Schotten met hun kilts, Indiërs in sari's, een grote groep uit Nottingham met boogschuttershoedjes, zo uit de film van Robin Hood gestapt, allen grote vaandels dragend, kompels in mijnwerkersoutfit en met dito lamp, Italiaanse verpleegkundigen met oudmodische voorschoten en kapes die al even oudmodische Lourdeskarretjes trekken en duwen... En hier tussenin mensen, potsierlijk omhangen met bretellen, die alles in goede banen leiden. Al wat er plaatsvindt kent een strakke regie. Myriam, met de joodse naam voor Maria, komt voor de 23ste keer naar Lourdes. "De eerste keer kwam ik hier met mijn moeder. Het is goed dat iemand je meeneemt om dwars door dit alles heen te kijken. Later ging ik als verzorgende mee. In 2002 nam ik Peter, mijn man mee. (nvdr Peter Goossens, econoom van de regioploeg van Leuven). Ik had een reis gewonnen met

de Lourdesvrienden en schonk ze aan hem. Hij kreeg het ook te pakken en gaat nu mee als brancardier. In 2007 huurde hij een kleine bungalow in Lourdes om hun vier kinderen tussen 6 en 12 jaar te laten zien wat mama dan altijd doet. Ze praten er nog over."

Een wonderbaarlijke verbondenheid

Ja, ik werd ook op sleeptouw genomen door een collega op de verpleegsterschool", gaat Nathalie verder. Zij zou mij Lourdes op een andere wijze laten zien door mee te gaan met een ziekenbedevaart. Ik voelde mij direct opgenomen in de groep van vrijwilligers (verpleegkundigen, verzorgenden, dokters, brancardiers...). Het was wonderbaarlijk welke vriendschap hen aan elkaar bond. Nieuwkomers in de groep krijgen een meter of peter toebedeeld en dat werkt vruchtbaar. Hetzelfde ervaarde ik met de zieken. Hier ook een wonderbaarlijke en wederkerige vriendschap. Lourdes biedt een context waarin mensen onbevangen met elkaar kunnen spreken over hun zorgen en problemen, over hun vreugden en hun geloof. Soms word je hier overweldigd door zoveel leed van mensen dat op deze plaats samenkomt, maar al evenzeer word ik overweldigd door mooie dingen (nvdr Nathalie pinkt een traantje weg.) Zo kreeg ik van een zieke het volgende te horen: "Mijn schouders zijn geschaafd door het kruis dat ik moet dragen. Hier mag ik voelen hoe jullie dat kruis oplichten en mijn schouders wat helen, zodat ik weer verder kan wanneer ik naar huis

Nathalie met haar voeten in de Gave. Welgekomen afkoeling

ga." Op zulke momenten voel ik: God is hier bij ons. en wat je deelt, heelt." Peter valt bij. "Voor mij valt bij elke Lourdeservaring het overvloedige weg. Je wordt weer met je voeten op de grond gezet. Lourdes is in die zin een bijzondere plek voor iedereen."

Prioriteit voor de zieken

Mij valt het alvast op dat de zieken in alles voorop komen. Zij hebben het Accueil, een heel functioneel ziekenverblijf op het heiligdom. Voor de groep van Antwerpen is er een team van 70 verzorgenden op 45 zorgbehoevenden. Bij elke viering staan de zieken vooraan in hun karretjes en rolstoelen. Op het einde van de kaarsjesprocessie staan zij centraal op het plein voor de basiliek. Heel vaak zijn het jongeren die de karretjes trekken en duwen. In de Taizéviering kregen de scouts van Schoten en Hasselt terecht een grote pluim omdat zij hier op weg naar hun kamp in Spanje vijf dagen de rol van brancardier mee opnamen. Mij trof het sacrament van de waterdragers bij elke viering. Waar zou dit gebeuren? Tijdens de vieringen kwamen vrijwilligers op enkele momenten een bekertje water aanbieden aan zorgbehoevende mensen. Dit kleine gebaar was voor mij meer dan een bron van lavenis. In weerwil van alle inzet en protocol van het heiligdom zien mijn tafelgenoten toch kansen tot verbetering zoals wat meer ruimte voor pastoraal gesprek tussen mensen.

Gescheiden door de stroom van de geschiedenis

Wie fan is van plechtige vieringen met grote intredeprocessies van priesters en gemijterde hoofden, adembenemende gezangen en muzikale opluistering, komt hier zeker aan zijn trekken. Waarom een kaarsjesprocessie overweldigend is, weet je pas wanneer je mee stap, meebid en meezingt. Dat blijft voor velen een van de hoogtepun-

ten van een bedevaart. Voor mij is de eucharistieviering aan de grot een Godegegeven moment. Ik maak ze mee, gezeten tussen bedevaarders van Gent en Brugge onder de platanen aan de overkant van de Gave. Ze bieden verkoelende schaduw. Geluidsversterking maakt dat wij alles goed kunnen meebelevan. Het feest en de betekenis van Maria ten Hemelopneming wordt tastbaar en voelbaar. Aan de overkant het mooiste zicht op de Rozenkransbasiliek van Lourdes met eronder de grot met een mensenmassa van bidende en zingende mensen. Alles beeld van een hemelse belofte ons toegezegd en de eindeloze processie van wie ons is voorgegaan. We worden van hen gescheiden door een helderblauwe en snelvloeiende Gave waarin alle tijden samenvloeien van hen die ons zijn voorgegaan. Voor ons priemt de toren met zijn piek hemelwaarts, vanwaar wij goddelijk heil verwachten. Boven de mensenmassa stijgt een figuur op die mee de brug tussen hemel en aarde wil zijn: Maria, de Dame van Lourdes en zovele andere plekken. Samen met Bernadette zingt zij hier in de periferie van Lourdes haar lofzang: "Kleine mensen maakt Hij groot!" Heilige Maria, bid voor ons. Heilige Bernadette, bid voor ons.

Deken Patrick

PS Met dank aan Nathalie, Myriam en Peter, het team van Diocesane bedevaarten Antwerpen en alle medebedevaarders.

Peter en Myriam tussen de rolstoelen

Colofon

DIENST ABONNEMENTEN
Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen
03 210 08 30
dienst.parchiebladen@kerknet.be

ALGEMENE REDACTIE
Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen
contact@otheo.be
redactie@otheo.be
www.otheo.be

PUBLICITEIT
Trevi plus bvba
Meerlaan 9, 9620 Zottegem
09 360 48 54 • fax 09 367 49 88
katrien@treviplus.be
www.treviplus.be

Copyright
Alle teksten, foto's en beeldmateriaal uit **KERK & leven** zijn auteursrechtelijk beschermd. Zonder toestemming van de uitgever mogen ze op geen enkele wijze worden verspreid. De uitgever is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de advertenties. Lezersbrieven moeten naam en adres vermelden. De redactie behoudt zich het recht teksten in te korten of te weigeren.

KERK & leven is een uitgave van
Studiecentrum Kerk en Media vzw

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER
Geert De Kerpel

Diocesane redactie Aartsbisdom
Tony Dupont, 011 23 08 80,
tony.dupont@otheo.be
Frederik de Merodestraat 18, 2800 Mechelen

ABONNEMENTEN
Philippe Nachtergaele
P. Nollekensstraat 145,
3010 Kessel-Lo
philippe.nachtergaele@gmail.com

REDACTIECONTACTPERSOON
SINT-ANTONIUS
Leo Swinnen
Platte-Lostraat 202,
3010 Kessel-Lo
gsm 0496 214 614
leo.swinnen@telenet.be

REDACTIECONTACTPERSOON
DON BOSCO

REDACTIECONTACTPERSOON
SINT-FRANCISCUS en
EINDREDACTIE FRANDO
Leo Page
Verenigingstraat 21
3010 Kessel-Lo
tel. 016 252151 gsm 0479 508178
leopage42@gmail.com

CONTACTADRESSEN
DON BOSCO
Jef Wauters,
Cristianlaan 43,
3010 Kessel-Lo
tel. 016 25 58 92 gsm 0485 06 30 38

SINT-ANTONIUS
Leo Swinnen
Platte Lostraat 202
3010 Kessel-Lo
0496 214 614
Parochiesecretariaat:
Léon Schreursvest 33
3001 Heverlee

SINT-FRANCISCUS
Parochiesecretariaat
Tiensesteenweg 190,
3001 Heverlee
Open op dinsdag en donderdag
van 09.30 u. - 11.30 u.
Het kan nuttig zijn vooraf te bellen
op 016 25 04 59
of liefst op **0492 319215**

VIERINGEN

SINT-FRANCISCUS

Donderdag 15 augustus 2024
O.L.Vrouwhemelvaart
10u. Viering

Voorganger: Lieven Dries
Lector: Gaston Eysermans
Zang: Franciscuskoor
Orgel: Herman Baumers

Zondag 18 augustus 2024
20ste zo dh jaar – **Festvieren met aanstelling van nieuwe voorganger: Mieke Cantineaux**
10u. Viering

Voorganger: Lieven Dries, Gaston Eysermans en Mieke Cantineaux
Lector: Lutgarde Frederix
Zang: Franciscuskoor
Orgel: Herman Baumers

Zondag 25 augustus 2024
21ste zo dh jaar
10u. Viering

Voorgangers: Rony Timmermans en Lieven Dries
Lector: Guido Lauwerier
Zang: Guy Saenen
Orgel: Anna Rusakova

SINT-ANTONIUS

Zondag 18 augustus
O.L.Vrouw Hemelvaart
11 u. viering met CD-muziek

Voorganger: deken Patrick Maervoet
Assistent: Mieke Vanhooymissen
Beelden: Patrick Plessers

Zondag 25 augustus
Geen viering

DON BOSCO

Zondagsvieringen om 10.30 u.
15 augustus (donderdag) Maria ten hemel opgenomen
1, 15 en 29 september
13 en 27 oktober

Overlijdens

Elma Smets

Omringd door de beste zorgen van haar dierbaren is zacht in de Heer ontslapen: mevrouw **Elma Smets** echtgenote van Paul Devroey geboren in Bierbeek op 16 augustus 1939 en overleden in woonzorgcentrum Edouard Remy in Leuven op 15 juli 2024. De plechtige uitvaartliturgie, vond plaats in de Onze-Lieve-Vrouw-Hemelvaartkerk in Vertrijk op vrijdag 19 juli 2024. Elma Smets en Paul Devroey waren beiden lid van OKRA St-Franciscus.

Is eveneens overleden: **Jerome Verhoelst**, weduwnaar van Julia Struyf, geboren in Rotselaar op 1 maart 1931 en overleden in Kessel-Lo in woonzorgcentrum Ter Vlierbeke op 10 juli 2024.

De plechtige uitvaartliturgie, vond plaats in de abdijkerk O.L.V. van Vlierbeek in Kessel-Lo.

Jerome Verhoelst is jarenlang voorzitter geweest van de seniorenraad van Leuven en kwam ook nog jaarlijks naar onze St-Franciscuskerk en het zondagscafé in ons zaaltje ter gelegenheid van een herdenkingsmis voor zijn familie.

Jerome Verhoelst

VERRASSING

'n Kadootje?

Wat zit er in dat pakje?

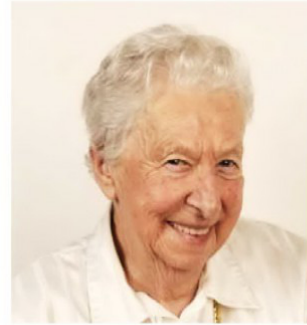
Je maakt het open en bent blij verrast:
Zo kom je ook *mensen* tegen... die je blij verrassen.

Dat is uiteraard niet altijd het geval, maar ik kan de keren niet tellen dat mensen mij blij hebben verrast, dat er iets in zat wat ik niet verwachtte.

Bijna had ik gezegd:
'Dat had je nou niet moeten doen.

Uit Toon Hermans "75 woorden"

Mevrouw Mariette Mellaerts

Weggaan maakt niet veel geluid
Niet meer dan bladeren die opstuiven in de wind
De boom blijft verweesd achter
Nu de voetstappen zich verwijderen
Alleen wie achterblijft
Weet hoe afscheid klinkt.

Geboren te Leuven, 23 maart 1939.
In alle eenvoud overleden aldaar, 7 juli 2024.
Haar overleden echtgenoot Frans Decuyperne

SAMANA - CREA

Ziekenzorg-Crea

Ken je haar nog?

Enige tijd geleden uit onze aandacht: **MARIETTE van Ziekenzorg?**

Vele jaren nam zij de taak van voorzitter van ZIEKENZORG, nu herdoopt tot SAMANA St.Franciscus te Heverlee, over.

Tijdens haar "legislatuur", kende de vereniging een ongekende bloei dank zij haar enorm enthousiasme, gedrevenheid en inzet.

Zij wist op een begeesterende wijze mensen achter zich te scharen.

Uit alle hoeken van de toenmalige parochie: Heilig Hart, nu Sint-Franciscus, wist zij ziekenbezoek(st)ers aan te spreken en te werven die overtuigend bereid waren mensen, die het wat moeilijker hadden in het leven, te steunen en een hartversterkend babbeltje te slaan. Haar eeuwigdurende glimlach (zie foto) zorgde ervoor dat haar medewerkers even enthousiaste hulpverleners waren. Later vond zij dat de leden ook "creatief" konden bezig zijn. Zo ontstond de Crea Club en zij bezat de kunst om jaarlijks een crea-tentoonstelling te organiseren waardoor er wat extra geld in het bakske kwam. Hiermee werd er rond Pasen en nieuwjaar, voor de leden die het wat moeilijker hadden om zich te verplaatsen, een extra attentie aan huis gebracht.

Wij danken Mariette voor haar leven van dienstbaarheid en zullen blijven proberen haar levenswerk verder te zetten.

Elke tweede donderdag van de maand kan je kiezen voor een creatief moment

GS

BEELD VAN DAMIAAN
VERHUIST NAAR
DE SINT-PIETERSKERK

Dinsdag 25 juni werd het beeld van de Heilige Damiaan verhuist naar de Sint-Pieterskerk vanuit de kaarsenkapel van het Damiaancentrum, waar zo veel mensen, met een kaars en een gebedje, Pater Damiaan hebben vereerd en zijn voorspraak opgeroepen.

Pater Juan Carlos was daar om het beeld van zijn medebroeder te verwelkomen en te zegenen.

Laten we nooit het voorbeeld van Pater Damiaan vergeten. Jezelf tot

het uiterste geven voor je medemens.

Zijn beeltenis in de Sint Pieterskerk is geen attribuut maar een oproep. Een oproep om met Pater Damiaan aandacht te hebben voor armen, zoekenden, verstoten. Laat zijn beeltenis ons inspireren om de droom van God waar te maken. Het is nu aan jullie allemaal om dit te doen.

Dank, pater Damiaan!

een babbel met Tony Janssens, voorzitter van de Kerkfabriek

Tja, ondertussen al veel te lang geleden, in 1949, ben ik geboren in de roemruchte stad Geel, een "Vrijheid", wat in het oude hertogdom Brabant een plaats met stadsrechten was. Ik ben (veruit) de jongste van vier broers.

Wij wonen al geruime tijd in Leuven, en ik heb de Grieks-Latijnse humaniora doorstaan in het Heilige-Drievuldigheidscollège, naam die vandaag verschrompeld is tot HDC. Mijn Retorica heb ik met goed gevolg beëindigd in 1967, samen met 19 klasgenoten. Het was een ander tijdperk : wij kregen nog les van échte Jozefieten, allemaal in soutane, maar ook van steeds meer leken ; er waren enkele schitterende leraars bij.

Ik ben ook bij de scouts geweest, eerst in dat ander tijdperk : wij zaten toen nog strak in het uniform, overigens met gepaste trots.

Tussen 1967 en 1972 heb ik hier in Leuven Rechten gestudeerd. Ik behoor dus onvermijdelijk tot de generatie van de "soixante-huitards". In 1968 werd stevig betoogd voor "Leuven Vlaams", en dus voor de ook afgedwongen overheveling van de Franstalige universiteit naar Wallonië, maar de manifestaties werden al snel gekaapt door nieuwlinkse groupuscules die hun inspiratie haalden uit de studentenprotesten in Parijs en in (het toenmalig) West-Berlijn, waar figuren als Daniël Cohn-Bendit en Rudi Dutschke de kersverse heiligen waren.

In Leuven voerde de gewezen seminarist Paul Goossens toen het hoogste woord.

Zelf was ik actief in het Katholiek Vlaams Hoogstudentenverbond (KVHV Leuven), studentenvereniging met een rijke geschiedenis, die van start is gegaan in 1902. Ik ben gedurende één academiejaar hoofdredacteur geweest van het studentenweekblad "Ons Leven" (voor het eerst verschenen in 1888), waarbij je niet kunt geloven wat een karwei het geweest is om elke week opnieuw een (niet noodzakelijk leesbaar...) nummer van de persen te laten rollen.

Sedert eind 1973 ben ik advocaat aan

de Balie te Leuven, en ik ben dat vandaag nog altijd, zij het steeds méér in het besef dat mijn geboortjaar 1949 weliswaar een schitterend wijnjaar is, maar dat ook de beste wijn uit de beste kelder een houdbaarheidsdatum heeft. Zeer lang zul je mij dus niet meer in toga zien.

Verder ben ik al geruime tijd ondervoorzitter van de raad van bestuur (vandaag moet je eigenlijk "bestuursorgaan" zeggen) van de VZW Zorggroep Zusters van Berlaar, een groot zorgbedrijf (1.100 medewerkers !) met ondertussen tien campussen, vooral in de provincie Antwerpen, maar ook in het nabije Holsbeek, waar het woon-

zorgcentrum (WZC) Sint-Margaretha een juweel in zijn soort is.

Ik zetel ook in de raad van bestuur van de VZW Studentencentrum, die de aloude groene studentencodex uitgeeft. Ondertussen is er enige concurrentie op de codexmarkt, maar het origineel is beslist te verkiezen boven gelijk welke kopie.

Zeer uiteraard is en blijft mijn aandacht ook toegespitst op onze kerkfabriek, waarvan ik al vele jaren de voorzitter ben – eigenlijk al veel te veel jaren, maar waar blijven de kandidaten voor de opvolging?

De kerkfabriek beschikt over zeer puike kerkraadsleden : Jaak Jaeken is de secretaris, en Philippe Nachtergaele de penningmeester ; verder zou de kerkraad niet kunnen functioneren zonder de expertise en de betrokkenheid van Marion Van Wouwe en van Johan Van Audenhaege. Als "aangesteld verantwoordelijke van de (aarts)bischof", en dus als lid van rechtswege, is Rony Timmermans ondertussen opgevolgd door Willy Eykens, die in onze parochie woont, en die altijd aanwezig is op de zondagvieringen van onze Sint-Franciscusgeloofsgemeenschap.

Een kerkfabriek heeft vooral twee bevoegdheden : het beheer van de eigendommen van de parochie (zoals het kerkgebouw), en de financiering van de eredienst. Twee taken

dus, maar het zijn wel belangrijke taken : een kerkfabriek is een beetje een onderneming, een bedrijf.

Ik voeg hier graag aan toe dat onze parochiegemeenschap niet zou bestaan zonder de onverdroten inzet van velen, nog altijd teveel om te noemen, maar ik denk hier dan toch zeer in het bijzonder aan Lieven Dries en aan Thierry Van Craenem, die een eresaluut méér dan verdienen.

Ik begin nu stilaan te vrezen dat ik mijzelf wat op een piëdestal aan het zetten ben, maar ik neem sedert enige tijd ook het voorzitterschap waar van het door werkelijk alle lezers van Kerk & Leven gekend en bemind Blij Rondeel, koor dat eind vorig jaar met verve en onder grote publieke belangstelling zijn gouden jubileum heeft gevierd met een feestelijk concert in onze Franciscuskerk.

Toch wel wat bezigheden en besognes dus, die ik niet tot een (al dan niet) goed einde zou brengen zonder de aanwezigheid van mijn echtgenote Rika Lefever, ondertussen rustend, maar zeker niet roestend apotheker. Zij is de sokkel van mijn piëdestal...

Ik heb je zien noteren, Maria, en ik kan maar hopen dat je uit mijn woordenbrij (of woordenkramerij) een leesbaar artikel zult distilleren ; je vorige interviews waren in ieder geval zeer lezenswaard.

Rector Luc Sels, een man met een missie

Op 11 juli was Luc Sels de eerste gast van de derde editie van De Preekstoel in onze abdijkerk.

Dat de rector in alle drukte van proclamaties en de voorbereiding van het pausbezoek nog tijd wilde maken voor een getuigenis op De Preekstoel ervaren we als een ongelooflijke blij van waardering voor het verhaal dat in Vlierbeek geschreven wordt. Het feit dat zijn KU Leuven heel wat banden heeft met onze abdij, zal daar wel niet vreemd aan zijn. Van proffen die er gewoond hebben en er hun laatste rustplaats hebben tot de iconische Studentenfeste die tot de jaren 60 van de vorige eeuw op Hemelvaartsdag doorgingen in onze abdij. Maar meer dan die banden, zo begrepen we tijdens zijn getuigenis, is er die gedrevenheid om de waarden waar hij en bij uitbreiding zijn universiteit voor staat, uit te dragen.

De rector had het over zijn roots en hoe die hem beïnvloed hebben en over zijn uitgesproken sympathie voor aartsbisschop Oscar Romero en diens bevrijdingstheologie. Na de bedenking dat de Kerk te veel bezig is met individuele zonde en te weinig met collectieve zonde zoals sociale onderdrukking, ongelijkheid en discriminatie, 'waar al te vaak wordt van weggekeken', klonk instemmend gemompel in de overvolle kerk.

Luc Sels citeerde Romero's woorden dat we niet alles kunnen doen en dat het iets bevrijdends heeft om zich dat te realiseren. Iets doen en dat heel goed doen, laat ruimte voor Gods genade die de rest zal doen, klonk het. Met andere woorden geen excuses zoeken om iets niet te doen, omdat het maar 'een druppel op een hete plaat' zou zijn. Een boodschap die te oordelen naar de nagesprekken in de Pandtuin, bleef hangen.

Net als de kernwoorden 'goedheid', 'samenhorigheid', 'vergeving', vakkundig toegelicht aan de hand van voorbeelden, vaak crisismomenten, uit het boeiende leven van een rector van een topuniversiteit. En ook 'In de bres gaan staan' als uitdrukking en uitdaging van het christelijk geloof in actie. Iets wat Luc Sels als rector wel vaker met overtuiging in de praktijk heeft gebracht.

Kortom, het was een beklijvende getuigenis en niemand die er nog aan twijfelde dat de rector klaar is om voor een wereldpubliek het woord te richten tot de paus wanneer die op 27 september Leuven bezoekt in de aanloop naar de viering van 600 jaar KU Leuven in 2025. Toevallig ook een feestjaar in onze abdij, die dan 900 jaar bestaat (zie www.vlierbeek900.be) en zoals gezegd heel wat linken heeft met de KU Leuven. We bekijken nog wat we samen

kunnen doen voor de twee eeuwen die dus samen maar liefst 1500 kaarsjes uitblazen.

Voor en na gaven onze huisorganist Paul Van Hooff en huisfluitiste Odette Meyers het beste van zichzelf met orgel- en blokfluitmuziek uit het 18de-eeuwse Italië.

Onder een zalige avondzon werd achteraf druk nagepraat in de Pandtuin over een inspirerende getuigenis. Als stilteplek in de abdij kreeg de Pandtuin sinds vorige zomer een heuse opfrissing met dank aan de dienst Groenbeheer van de Stad Leuven en enkele vrijwilligers. De oneffenheden zijn weggewerkt en het patroon van paden en perken is zichtbaar gemaakt met in het midden op de plaats van de vroegere waterput een waterschaal. In het najaar komen er banken en wordt aan de randen gezorgd voor een bijkomende groeninulling.

Meer info : https://www.abdijvanvlierbeek.be/de-preekstoel/?pag_titel_nl_link=depreekstoel

© Tekst Hans Smeyers
© Foto: Dirk Motmans

Brood voor het hele volk

In die tijd begaf Jezus zich naar de overkant van het meer van Galilea, bij Tiberias. Een grote menigte volgde Hem omdat zij de tekenen zagen die Hij aan de zieken deed. ... Toen nam Jezus de broden en na het dankgebed gesproken te hebben liet Hij ze uitdelen onder de mensen die daar zaten, alsmede de vissen, zoveel men maar wilde. Toen ze verzadigd waren zei Hij tot zijn leerlingen: 'Haalt nu de overgebleven brokken op om niets verloren te laten gaan.' Zij haalden ze op en vulden van de vijf gerstebroden twaalf manden met brokken, welke door de mensen na het eten

overgelaten waren. Toen de mensen het teken zagen dat Hij had gedaan zeiden ze: 'Dit is stellig de profeet die in de wereld moet komen.' Daar Jezus begreep dat zij zich van Hem meester wilden maken om Hem mee te voeren en tot koning uit te roepen, trok Hij zich weer in het gebergte terug, geheel alleen. (Johannes 6:1-15)

Woordje

Graag had ik een gesprek over deze bijbeltekst. Wat ons opvalt, waar we het moeilijk mee hebben. Wat het voor ons hier en nu kan betekenen. Ik ben te laat in gang geschoten om

vooraf stof tot nadenken te geven. Maar het voornemen is er om dat in de toekomst wél zo te doen. Nu deel ik opmerkingen, commentaren van anderen die hierover hun gedachten lieten gaan.

Bij de personages uit het evangelie gaat mijn aandacht naar de jongen die werd gezien door Andreas. Hij stribbelt niet tegen als hem gevraagd wordt zijn broodjes en vissen af te staan. Ik stel me voor hoe tot dan iedereen op zijn eentje aan het luisteren was en wat een animo er moet ontstaan zijn als anderen zijn voorbeeld volgden, van harte of omdat ze niet anders durfden.

Brood of geen brood is leven of dood. Op water en brood is straf. Door heel de geschiedenis gaat het bij brood om hebben of niet hebben. Oorlogen zijn erom gevoerd, revoluties uitgebroken. Regimes ten val gebracht. Wij zijn hier samengekomen rond brood, in een speciale, symbolische vorm maar toch brood.

Er zijn twee gelijkenissen met verhalen uit het Eerste testament: brood (manna) dat uit de hemel regent voor de hongerige gemeente in de woestijn. Dat was in de tijd met Mozes.

En: er blijven twaalf korven met

brokken over. Twaalf? Weer zo'n symbool. Twaalf is het getal van volkomenheid. Uit twaalf stammen komt de menigte.

En wij, als wij breken en delen, staan wij er dan echt bij stil wat we doen? Wat we zoeken? Wat we vinden?

Deelnemen aan de eucharistie is een geloofsbelijdenis op zich. Het kiezen voor een leven Hem achterna. Wij eten en drinken met het vaste voornemen en streven dat een nieuwe wereld komen moet en komen zal, waar brood genoeg en liefde is voor ieder mens. Dat is het wat wij hier doen, wat wij hier te zoeken hebben.

Voorbeelden van 'delen van de maaltijd' vandaag klinken niet zo zwaarwichtig. Misschien heb je deze maand de kans gehad om met vrienden aan tafel te gaan. Iemand moet dan wel het initiatief nemen. Soms mag je gewoon aanschuiven en een andere keer wordt je uitgenodigd om zelf iets mee te brengen. Dat kunnen feestelijke ontmoetingen zijn.

Iets moeilijker is het om op grote schaal - voor vijfduizend, of voor veelvouden van 12 te zorgen dat niemand honger lijdt.

Het evangelie van de broodvermenigvuldiging is een opdracht voor ons: 'Geef jij hun maar te eten.'

Er zal nog heel wat politiek en economie, en er zullen nog heel veel handelsakkoorden aan te pas komen voor het zover is. Een eerlijke verdeling van de belastingen zou kunnen helpen.

Er moeten nog heel veel wapens worden omgesmeed tot ploegscharen.

Toch is de figuur van de jongen die zijn piknik deelt een aanstekelijk voorbeeld.

Het voorbeeld van een kind - dat niet veel te betekenen had in de samenleving van toen. Daarmee is het wonder kunnen gebeuren.

Wat ik bij te dragen heb, ook al is het weinig, niet wegsteken maar delen.

Dat is ook de betekenis van de tekening op het blaadje, en hier op het schaalte:

Er zijn maar 4 broden afgebeeld. Dat is de bedoeling: het vijfde brood dat zijn wij. Geert Dedeker -inspirator voor deze viering- draagt een T-Shirt: 'Liefde is als vijf broden en twee vissen. Het is altijd te weinig, tot je begint uit te delen en weg te geven...'

Uit de viering van 28 juli van de Don-Bo-scogemeenschap

Gregoriaanse Completen op 14 augustus

Woensdag 14 augustus 2024, 21 uur, vooravond van het hoogfeest van Maria's Tenhemelopneming: zoals de vorige jaren brengt het Gemengd Gelegenheidskoor Vlierbeek de Gregoriaanse Completen, onder begeleiding van Peter Canniere, in de Abdijkerk van O.L.-Vrouw-Vlierbeek (Kessel-Lo). Zangers en zangeressen en met hen heel veel toehoorders houden van die traditie, herinnering aan het dagelijkse, korte avondgebed van de monniken die de Vlierbeekse abdij gedurende ongeveer acht eeuwen bewoonden. Noctem quietam (et finem perfectum) concedat nobis Dominus omnipotens. Met die gezongen slotzin vraagt men aan de Heer om de aanwezigen een rustige nacht te bezorgen. Daarna volgde eertijds voor de monniken de heel strikt te onderhouden "grote stil-

te".

Het initiatief om de Completen te zingen vindt zijn oorsprong in het besef dat de restauratie van een abdijgebouw, en eigenlijk van de ganse abdijsite zoals in Vlierbeek, niet mag gereduceerd worden tot een zaak van overigens enorme financiële middelen. Bij de restauratie hoort ook, voor zover enigszins mogelijk, de herinnering aan het monnikenleven, en meteen overstijgend aan de inbreng die monniken door de eeuwen heen hebben gehad in de ontwikkeling van ons cultureel erfgoed. Daar hoort - zeker weten - het eeuwenoude gregoriaans bij, zonder franjes, wel authentiek.

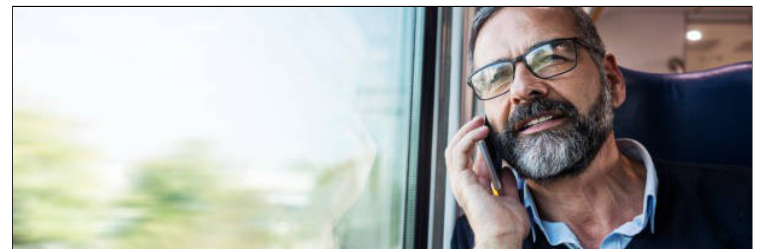
Het is geen concert. Geen ingangsgeld dus. Al wie een half uur au-

thentieke religieuze en culturele ervaring niet schuwt is welkom. Nadien wordt u uitgenodigd in de pandtuin of de pandgang om te genieten van een glaasje bij de ontmoeting van al dan niet bekenden die er allicht zoals u vorige jaren ook al bij waren.

Ruime parkeermogelijkheden in de onmiddellijke buurt, o.a. parking kerkhof in Kortrijksestraat, parking abdijschool in Molenstraat. Enkel personen met een mobiele beperking kunnen met de wagen tot voor de abdijkerk rijden. Toegang enkel langs de Noorderpoort via Schoolbergenstraat en vervolgens Alberdingk Thymlaan.

Meer info te vinden op www.abdijvanvlierbeek.be

Een storend geluid op de trein

We zitten op de trein zachtjes met elkaar te praten, als er een bank verder opeens een man luidkeels begint te telefoneren. Hij praat in een voor ons onverstaanbare taal. Hij ratelt enthousiast de zinnen achter elkaar. Soms is hij even stil, dan luistert hij wellicht naar zijn gesprekspartner. Maar al snel begint het spervuur van klanken opnieuw. In het vuur van zijn betoog klinkt het steeds luider, of zo lijkt het toch.

Wij verstaan onszelf niet meer en moeten noodgedwongen ook luid gaan praten. Lezen lukt ook niet meer. We ergeren ons. Kan die man niet wat zachter praten? Beseft hij niet dat hij zijn medereizigers stoort?

Ik sta net op het punt om hem vriendelijk glimlachend tekenen te doen om zijn volumeknop een beetje zachter te draaien, als het telefoongesprek stopt. Wij herademen opgelucht. Maar we hebben iets te vroeg victorie gekraaid, want even later begint de man opnieuw. In totaal zo'n vijf gesprekken op een treinrit van drie kwartier. Stuk voor stuk heel luid en nadrukkelijk. Zijn stem klinkt opgewonden, maar we kunnen niet uitmaken of hij verontwaardigd of enthousiast is of nog iets helemaal anders.

De man weet natuurlijk dat we zijn

gesprek niet kunnen volgen, hoe luid hij ook praat. Zou hij anders misschien wat gedempter spreken? Ik denk opeens aan de liturgie in onze kerken. Vol luide zinnen en vaste formules die voor veel mensen onverstaanbaar zijn. Zouden toevallige passanten dat ook als vreemd en storend ervaren? Zorgen wij soms ook voor overlast? Of beperken we ons gelovige spreken vanzelf tot het kerkgebouw? En moeten we misschien juist meer durven uitkomen voor ons geloof op straat, in de winkel en op de trein?

Ik raak er niet uit: wat stoort ons het meest? Het volume of de onverstaanbaarheid? Wellicht een combinatie van beide...

En ik onthoud: ook wij als gelovigen moeten niet om ter luidst roepen. We moeten ons stemvolume en onze woorden aanpassen aan wie er naar ons luistert. En boven alles moeten we verstaanbaar zijn. En zo heeft die onrustige treinreis me toch nog iets bijgebracht.

*Kolet Janssen
gepubliceerd op 21 januari 2024 op www.kerknet.be
(<https://www.koletjanssen.be/blog/een-storend-luid-gesprek-op-de-trein/#!>)*